

Inkijktekst – Fragment uit hoofdstuk 1: De klap

Wanneer iemand hoort dat zijn of haar kind is overleden door geweld, verandert alles. Nabestaanden beschrijven vaak hetzelfde: een seconde waarin hun gezicht verstijft, de adem stukt en de woorden niet meer binnenkomen. Alles wat daarvoor normaal voelde, zoals koffie, ochtendlicht, een volle wasmand, valt weg. Alsof de tijd zelf breekt.

Voor de één gebeurt dat midden in de nacht via een telefoontje, voor de ander door een onverwacht bezoek van de politie aan de deur. De vorm verschilt, maar de klap is dezelfde: niet alleen het nieuws zelf, maar ook wat er daarna komt. Een lijf dat weigert, een hoofd dat overloopt, een omgeving die iets van je wil terwijl jij alleen maar wilt verdwijnen.

Casus – Eva

De beschreven situatie is een samengestelde, geanonimiseerde casus ter illustratie.

Voor Eva kwam de klap op een maandagochtend, toen de bel ging en twee politiemensen voor haar deur stonden. In een paar zinnen werd haar leven in tweeën gedeeld: voor en na Niekes dood. Haar lijf verstijfde, haar oren suisden. Alles wat normaal was, viel weg.

Dat ene moment is voor altijd blijven hangen. Niet de details van wat er werd gezegd, maar de onherroepelijkheid ervan: haar dochter was er niet meer.

Het eerste contact met de politie na een gewelddadig overlijden is bijna altijd onverwacht en ingrijpend. Nabestaanden krijgen het nieuws meestal van twee politieagenten. Die eerste minuten blijven zelden helder. Wat mensen zich wél vaak herinneren, is het gevoel dat ze kregen. De woorden vervagen, maar het gevoel blijft.